

Yvonne Kroonenberg

Een pony om van te houden

Leopold / Amsterdam

Boeken van Yvonne Kroonenberg

Sophie

Mijn pony, mijn pony

De zomer met mijn pony

Voor altijd mijn pony

Rosa

Rosa's verzorgpony

Rosa's ponyvrienden

Rosa's droompony

Kijk ook op www.yvonnekroonenberg.nl

Eerste druk 2015

© 2015 tekst: Yvonne Kroonenberg

Omslagontwerp: Annemieke Groenhuijzen

Omslagfoto: Shutterstock, Mark J. Barrett

Foto achterplat en schutbladen: Frank Jansen

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6797 3 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

1.

‘We gaan van hand veranderen bij H, met Fleur aan het hoofd!’
commandeerde Arjen, onze instructeur.

Ik stuurde Memory goed de hoek door zodat ik netjes recht bij de H aankwam. Precies bij de letter stak ik de rijbaan schuin over. De andere acht kinderen van de woensdagmiddagles volgden.

‘Prima gedaan, Fleur!’ prees Arjen. ‘Lenneke, je bent vergeten van been te verwisselen. Een stap doorzitten en dan weer meeveren met de beweging van je paard. Evi, probeer Bailey beter de hoeken door te sturen. Franka, als je te dicht op het paard voor jou komt, mag je afwenden.’

Arjen geeft altijd veel aanwijzingen, maar tegen mij zegt hij alleen af en toe iets. Soms zegt hij dat ik het goed doe. Ik rij al wat langer dan de andere kinderen van deze les. Eigenlijk hoor ik in een hogere groep, in die van de zaterdagmiddag, maar op zaterdag rij ik liever niet. Dat leg ik later nog wel uit.

‘We zetten de paarden straks op de grote volte bij C, Fleur aan het hoofd, en springen aan in de... in welke galop, Lenneke?’

Ik wachtte nog maar even met de volte. Lenneke reed twee weken geleden nog in de beginnersgroep voor tieners, die in het uur voor ons rijdt.

‘We rijden op de rechterhand, dus we komen in de rechter galop. Dat zou je nu moeten weten, Lenneke. Fleur, bij C op de volte, máárrs!’

Iedere instructeur spreekt het commando dat je iets moet doen op een andere manier uit. De een zegt ‘mars’, de ander ‘aaaarrresjj’ en er zijn er ook die alleen ‘rrrrr’ roepen.

We galoppeerden een paar rondjes, veel te kort naar mijn zin. Toen klonk de stem van Arjen alweer: ‘We maken een overgang naar de draf!’

Ik deed net alsof ik hem niet had gehoord.

‘Fleur!’

Ik zuchtte en kneep even in de teugels. Memory ging meteen over in draf.

‘Van hand veranderen bij K, nou, wie zullen we eens aan het hoofd laten gaan? Franka!’

Doordat ik een paar keer was overgestoken om niet te dicht op het paard voor mij te komen, reed ik bijna achteraan in de colonne. Franka stuurde niet goed de hoek in en maakte een iets te korte bocht. De rest van de groep sneed de hoek nog meer af. Nu was het moeilijker om Memory netjes langs de K te laten draven. Pas als je been bij de letter is, mag je beginnen met oversteken. Het mislukte een beetje. Arjen trok zijn neus op maar hij zei niks, deze keer.

‘Een volte bij A en dan springen we aan in welke galop, Lenneke?’

‘Ja, duh!’ zei Lenneke.

Na de les, terwijl de paarden met een lange teugel op adem stapten, kwam Evi naast me rijden. Zij is het leukste meisje van onze groep. Ze had Bailey, een donkerbruine D-pony met een brede bles. D-pony’s zijn bijna net zo groot als paarden. Bailey is hartstikke lief, nog braver dan Memory.

‘Jij vindt elk paard braaf,’ heeft Evi weleens tegen me gezegd, ‘al doet het nog zo gek.’ Daar heeft ze trouwens gelijk in.

‘Hoe ging je?’ vroeg ik.

‘Heerlijk,’ zei ze, ‘blijf je straks nog even?’

‘Niet zo lang. Ik moet huiswerk maken.’

‘Ik ook,’ zei Evi, ‘maar ik doe het lekker niet.’

We zitten allebei in de brugklas. Zij van het vmbo en ik doe havo/vwo. Dat is een andere school, in een andere buurt. Alleen op de manege zijn we vriendinnen.

‘Zo meiden, we gaan afwenden vanaf de lange zijde, opstellen op de middenlijn en daar houden we halt.’

Toen we allemaal naast elkaar stilstonden, kregen we het commando om af te stijgen en bedankte Arjen ons voor de aandacht.

‘Dank je wel voor de les!’ zei Evi als eerste. Ik bedankte ook en de anderen ook. Zo hoort het.

Arjen duwde de deur van de rijbaan open en de volgende groep kwam binnen. Dat zijn heel jonge kinderen, die nog maar pas zijn begonnen. Hun ouders lopen altijd met ze mee om hen te helpen met opstijgen.

Ik liep achter Evi aan de stalgang in en bracht Memory naar zijn plaats. Onze paarden staan in kleine groepjes bij elkaar. Memory en Bailey staan ook naast elkaar maar in verschillende groepjes. We ruimden de zadels op en wachtten tot we de bittens konden spoelen. Het was druk bij de kraan.

‘Ik kan echt links en rechts niet uit elkaar houden,’ hoorde ik Lenneke zeggen.

‘Ik ook niet,’ giechelde Franka. Ze draaide zich half om en zag mij.

‘Jij weet altijd alles,’ zei ze met een zucht.

‘Ik rij langer dan jij,’ antwoordde ik.

‘Dat maakt niks uit. Je bent gewoon goed.’

‘Zo is het maar net,’ zei Evi.

Ik liet het maar zo.

Toen ik om vijf uur naar huis fietste, dacht ik terug aan wat ze had gezegd. Ik hoor het op school soms ook: jij bent overal goed in.

Ze moesten eens weten. Thuis zien ze dat heel anders. Daar krijg ik nooit een vriendelijk woord.

2.

Ons huis is een rijtjeshuis. Het staat in een wijk met allemaal precies dezelfde huizen. Ze hebben een klein voortuintje en een plek voor de deur waar de auto kan staan. Beneden is de woonkamer, die van voor naar achteren loopt met achterin de open keuken. Boven zijn drie slaapkamers, één grote, een kleine en een piepkleintje. En er is een badkamer.

In bijna elk huis in onze straat woont een gezin. Wij zijn ook een gezin, maar wij zijn anders dan de andere, want mijn vader is dood. Dat is twee jaar geleden gebeurd. Hij ging naar zijn werk en daar kreeg hij een hartstilstand. Ik was op school, we hadden net een oefentoets gedaan. Ik had hem al af en ik verveelde me een beetje. Gebeurde er maar iets spannends, dacht ik. Ik herinner me dat ik dat dacht. Toen ging de deur van het klaslokaal open en kwam de conciërge binnen. ‘Kan Fleur even meekomen?’ vroeg hij. Ik weet nog dat ik ‘Ha fijn!’ dacht. Het duurde nog best lang voor ik begreep dat ik niet voor iets leuks werd weggeroepen.

Mijn broertje Dylan was toen vijf. Hij was ook uit zijn klas gehaald. Hij had geen idee waarom. ‘Er is iets met je vader,’ zei de conciërge en hij reed ons naar huis. Daar was iedereen.

Het leek eerst een soort verjaardag: allebei de oma’s waren er, de zussen van mijn moeder, de zus van mijn vader, de burens. De mensen huilden. Mijn moeder niet. Die zei niets. Ze drukte Dylan heel stijf tegen zich aan en ze zei dat ik flink moest zijn.

Nou ja, ik hou er maar over op, want ik kan toch niet uitleggen hoe ik me die dag voelde. En de dagen erna en de maanden. Alles was anders en toch ook hetzelfde als daarvoor. Ik ging naar school, samen met Dylan, en we liepen ook weer samen naar huis. Tegenwoordig breng ik hem achter op de fiets en dan rij ik door naar mijn nieuwe school.

's Middags haalt mijn moeder hem op. Hij zit nu in groep vier. Hij kan lezen en schrijven, maar als je hem ziet, denk je dat hij veel jonger is. Hij is heel stil en het lijkt vaak alsof hij je niet begrijpt, maar dat is niet zo.

Ik zette mijn fiets op slot in het voortuintje en ging naar binnen.

In de woonkamer zat Bert op de bank met een biertje in zijn ene hand en de afstandsbediening in de andere. Bert is de vriend van mijn moeder. Ze heeft hem een jaar geleden ontmoet en sinds een maand of vier woont hij bij ons. Ik noem hem nooit Bert. Ik geef alleen antwoord als hij iets tegen me zegt en dan heb je geen naam nodig.

'Zo, ben je daar?' zei Bert.

'Ja,' antwoordde ik en liep door naar achteren. Mijn moeder stond in de keuken.

'Hoi mam,' zei ik, 'hoi Dylan.'

Want ik had allang gezien dat hij zich onder de keukentafel had verstopt. Daar zit hij altijd als hij bang is en dat is meestal het geval.

'Hoe was het op de manege, schat?' vroeg mijn moeder.

Ik gaf haar een zoen. 'Leuk,' zei ik.

'Je ruikt een beetje naar paard,' zei ze met gefronste wenkbrauwen. 'We gaan zo eten. Over een kwartier.'

'Wat maak je?'

'Spaghetti. Dek je de tafel? Of ga je je eerst verkleden?'

Ik ging snel naar mijn kamer om mijn rijkleren uit te trekken en een spijkerbroek aan te schieten, maar ik rook vast nog naar de manege want toen ik beneden kwam, zei Bert: 'Hallo, hallo, wie stinkt hier zo?'

Hij had een nieuw flesje bier gepakt en stond in de keuken, mijn moeder op haar handen te kijken. Daar wordt ze zenuwachtig van, maar dat vindt hij juist grappig.

'Hoe laat eten we, schatje?' vroeg hij.

‘Over tien minuten,’ zei mijn moeder. ‘Fleur, ga je nou dekken?’

‘Waar is Willem?’ vroeg Bert.

‘Die komt zo,’ zei ik snel, ‘ga jij nog maar even tv kijken, lekker met je biertje op de bank.’

Ik doe al net zo flauw als mijn moeder als het om Bert gaat. We proberen hem zo’n beetje tevreden te houden, dan laat hij Dylan tenminste met rust. Hij vindt niets leuker dan Dylan plagen. Steevast noemt hij hem Willem, omdat hij Dylan niks voor een Hollandse jongen vindt. Dylan hoort het verschil niet precies, maar hij snapt wel dat het niet aardig bedoeld is. Dylan heeft altijd oorontstekingen en hij hoort niet goed. Maar hij is bepaald niet achterlijk, zoals Bert lijkt te denken. Aan zijn gevoel mankeert niks.

Aan tafel praatte Bert de hele tijd over wat er op zijn werk was gebeurd en wat hij ervan vond. Mijn moeder luisterde of deed alsof ze luisterde en keek intussen stiekem of Dylan wel wat at. Ik hield mijn blik op mijn bord gericht.

‘Dus ik zeg tegen die vent: “Er is niet één baas, die mij als knecht kan behandelen. Ik...” Luister je wel, schatje?’

‘Ja ja,’ zei mijn moeder gauw. ‘Dylan, eet eens door!’

Bert snoof. ‘Willem, je eet als een meisje. Je wilt toch geen meisje zijn? Je bent een kerel, hoor!’

Dylan dook in elkaar. Ik trok zijn bord naar me toe en sneed zijn spaghetti in kleine stukjes. De helft van zijn eten schoof ik naar de zijkant van zijn bord en van de andere helft maakte ik een zo klein mogelijk hoopje.

‘Je hoeft alleen dat kleine beetje,’ zei ik zacht, ‘en straks krijg je yoghurt.’ Ik zette het bord weer voor zijn neus, met het deel dat hij moest eten vooraan.

‘Je verpest dat joch,’ zei Bert. ‘En je moeder is al geen haar beter.’

‘Lust jij nog een beetje, lieverd?’ vroeg mijn moeder, terwijl ze de schaal uitnodigend naar Bert toe schoof.

‘Ik wel!’ riep hij en maakte de schaal leeg zonder te vragen of mijn moeder of ik misschien nog wat hadden willen eten.